

พันธุ์แท้

ใบหน้าที่เงยหน้าขึ้นมาไม่ปรากฏอารมณ์ใด “ผู้ป่วยพร้อมแล้วหรือ”
 “ก็ไม่เชิง” วิศว์เวชตอบ “เราน่ะพร้อม ผู้ป่วยนั่งไม่ติดแล้ว”
 “ก็มักเป็นอย่างนั้น... อย่างว่า นี่เป็นการผ่าตัดที่หนักหนามาก”
 “หนักหนาหรือไม่หนักหนา นายนั้นก็ควรจะรู้สึกยินดี ที่ได้รับเลือกจากผู้เข้าข่ายจำนวน
 มหาศาล และจริงๆ นะ ผมไม่คิดว่า...”
 “อย่าพูดต่อเลย” ศัลยแพทย์ห้าม “เราไม่ใช่คนตัดสินใจ”
 “เรายอมรับการตัดสินใจ แต่เราจะต้องเห็นด้วย ด้วยหรือ”
 “ใช่” มือผ่าตัดตอบด้วยเสียงกังวาน “เราเห็นด้วย อย่างเต็มร้อยและเต็มใจ การผ่าตัดครั้งนี้
 ละเอียดอ่อนเกินกว่าจะทำด้วยใจที่ยังสงวนท่าที คนคนนี้น่าผ่านด่านพิสูจน์มาแล้วว่าคุณควร และ
 คณะกรรมการตะภาวะพิจารณาแล้วว่าข้อมูลส่วนบุคคลก็เหมาะสม”
 “งั้นก็ได้”
 ศัลยฯ พูดต่อ “ผมคิดว่า ผมจะพบกับผู้ป่วยที่นี้ ตรงนี้เล็กและคุณเป็นส่วนตัวพอจะช่วยให้สบาย
 ใจ”
 “ไม่ช่วยหรอก นายนั้นกำลังกระวนกระวาย และก็ตัดสินใจไปแล้ว”
 “แน่ ๆ แล้วหรือ”
 “แน่ อยากได้โลหะ ก็คน ๆ ก็เหมือนกันหมด”
 สีหน้าของศัลยฯ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามคำบอกเล่า เขาจ้องคู่มือตนเอง “บางทีอาจจะมิ
 ใครพูดให้เปลี่ยนใจได้”
 “ยุ่งยากทำไม” วิศว์เวชพูดอย่างไม่แยแส “ถ้าต้องการโลหะก็ให้โลหะ”
 “นายไม่เป็นห่วงเลยหรือ”
 “ทำไมต้องห่วง” คำพูดของวิศว์เวชเกือบจะเหมือนคนใจดำ “ไม่ว่าจะแบบไหน ก็เป็นปัญหา
 ทางวิศวกรรมแพทย์ และผมเป็นวิศวกร ไม่ว่าแบบนี้หรือแบบนั้น ผมก็จัดการได้ ทำไมผมจะต้อง
 ทำเกินเลยไปกว่านั้น”
 ศัลยฯ ยังคงมั่นคง “สำหรับผม เรื่องนี้เป็นเรื่องของความเหมาะสม”
 “เหมาะสมนั่นหรือ ใช้คำนี้เป็นคำอธิบายไม่ได้หรอกครับ ผู้ป่วยไม่นำพากับเรื่องความ
 เหมาะสมหรอก”
 “ผมห่วง”
 “ห่วงแทนส่วนน้อย ทวนกระแสน้ำไปก็ไม่มีทางชนะหรอก”

“ยังไงก็ต้องพยายาม” ศัลย์ฯ โบกมืออย่างว่องไวให้วิศว์เวชเงียบ ไม่ใช่เพราะใจร้อน เพียงแต่เขาใช้มือได้อย่างว่องไวมาก เขาได้แจ้งพยาบาลแล้วและได้รับสัญญาณว่าเธอกำลังจะมาถึง เขาคดปุมเล็ก ๆ ประตูปานคู่ก็เลื่อนแยกออกจากกันทันที แก้อัยนตพาผู้ป่วยเคลื่อนเข้ามา นางพยาบาลก้าวตามมาข้าง ๆ อย่างฉับไว

“พยาบาลออกไปรอข้างนอกก่อนนะ จนกว่าผมจะเรียก” ศัลย์ฯ กล่าวแล้วหันไปพยักหน้าให้วิศว์เวชออกไปพร้อมกับพยาบาล แล้วประตูก็ปิดลงตามหลัง

คนในแก้อัยนตเหลียวไปมองทั้งสองที่เดินออกไป คอของผู้ป่วยพอมเกร็ง รอบดวงตามีรอยตีนกาบาง ๆ ผู้ป่วยเพิ่งโดนหวัดมาใหม่ ๆ นิ้วมือที่กำเท้าแขนแก้อัยนตไว้แน่นเผยให้เห็นเล็บที่ตกร้างไว้อย่างดี นี่เป็นผู้ป่วยที่ได้อภิสิทธิ์ขั้นสูงและได้รับการดูแลอย่างดี .. แต่บนใบหน้าของชายผู้นี้มีร่องรอยของความเป็นคนฉุนเฉียวประทับอยู่

เขาเอ่ยขึ้นว่า “เราจะเริ่มวันนี้ใช่ไหม”

มือผ่าตัดผกคีระหะรับ “บ่ายวันนี้ครับ ท่านวุฒิสมาชิก”

“เข้าใจว่าจะต้องใช้เวลาหลายสัปดาห์”

“การผ่าตัดไม่นานหรอกครับ ท่าน แต่มีเรื่องระดับรอง ๆ หลายเรื่องที่ต้องจัดการ ต้องปรับระบบหมุนเวียนของโลหิตให้เรียบร้อย และปรับระดับฮอร์โมน เรื่องพวกนี้ล้วนแต่ซับซ้อนทั้งนั้น”

“อันตรายไหม” แล้วเหมือนกับว่าจำเป็นจะต้องสร้างความสัมพันธ์ฉันท์มิตร แต่ก็เห็นได้ชัดว่าจำใจ ผู้ป่วยเติมคำทำยว่า “..คุณหมอ”

หมอผ่าตัดไม่ได้ใส่ใจกับนัยยะของถ้อยคำ เขากล่าวเสียงเรียบว่า “ทุกอย่างอันตรายทั้งนั้น ที่กินเวลาก็เพื่อจะลดอันตรายลง เรื่องนี้ต้องใช้เวลา ใช้เครื่องมือ และใช้หลายทักษะมาหลอมรวมกันนี้แหละที่ทำให้ปฏิบัติการแบบนี้เปิดให้กับไม่กี่คน ..”

“ผมทราบ” ผู้ป่วยกระสับกระส่าย “ผมไม่ยอมรู้สึกผิดหรอกนะ หรือคุณกำลังพาดพิงว่ามีการได้สิทธิอย่างไม่ชอบธรรม”

“ไม่ใช่เช่นนั้นครับ ท่าน ไม่มีข้อกังขาเรื่องการตัดสินใจของคณะกรรมการ ผมเอ่ยถึงความยากและละเอียดอ่อนของการผ่าตัดก็เพียงเพื่อจะอธิบายความปรารถนาของผมที่จะให้งานดำเนินไปอย่างดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

“ดีละ ลงมือเลย ผมก็ปรารถนาอย่างเดียวกันนั่นแหละ”

“ตรงนี้ผมต้องขอให้ท่านตัดสินใจ มีหัวใจกลให้ท่านเลือกสองแบบ โลหะ หรือ...”

“พลาสติก!” ผู้ป่วยขัดอย่างหงุดหงิด “คุณหมอ นั่นหรือทางเลือกที่นำเสนอ พลาสติกถูก ๆ ผมไม่เอาหรอก ผมเลือกแล้ว ผมอยากได้โลหะ”

“แต่...”

“นี่นะ ไหนว่าผมมีสิทธิเลือกไม่ใช่หรือ”

หมอผ่าตัดพยักหน้า “เมื่อกระบวนการสองอย่างมีผลเท่ากันในเชิงการแพทย์ ผู้ป่วยเป็นผู้เลือก แต่ในเชิงปฏิบัติที่ทำกันอยู่ ผู้ป่วยเป็นผู้เลือกแม้ว่ากระบวนการสองอย่างมีผลไม่เท่ากัน เช่นในกรณีนี้”

ผู้ป่วยหรีตามองเจมิ่ง “คุณกำลังพยายามจะบอกว่า หัวใจทำจากพลาสติกดีกว่าฉันหรือ”

“ฉันอยู่กับตัวผู้ป่วยครับ ในความเห็นของผม ในกรณีเฉพาะของท่าน ผมว่าดีกว่า และเราไม่ชอบใช้คำว่าพลาสติกกับหัวใจกลที่ทำได้ด้วยเส้นใย”

“สำหรับผม ยังไงก็เป็นพลาสติกนั่นแหละ”

“ท่านวุฒิสมาชิก” ศัลย์ฯ ยังคงอดทนอย่างไม่สิ้นสุด “วัสดุที่ใช้ไม่ใช่พลาสติกธรรมดาสามัญ วัสดุเป็นโพลีเมอร์ก็จริง แต่ซับซ้อนกว่าพลาสติกธรรมดาตามาก เป็นเส้นใยโครงสร้างซับซ้อนคล้ายโปรตีน ออกแบบขึ้นมาเพื่อเลียนให้ใกล้เคียงที่สุดที่จะเป็นไปได้กับโครงสร้างธรรมชาติของหัวใจมนุษย์ที่ท่านมีอยู่ในทรวงอกของท่านตอนนี้”

“ตรงเผงเลย ก็หัวใจมนุษย์ที่ผมมีอยู่นอกนี้แหละที่หมดสภาพทั้ง ๆ ที่ผมอายุยังไม่ถึงหกสิบ ผมไม่อยากจะหัวใจอีกอันที่เหมือนเดิมหรือ ขอขอบคุณนะ ผมอยากได้อะไรที่ดีกว่า”

“เราทุกคนต้องการสิ่งที่ดีกว่าสำหรับท่านครับ หัวใจกลทำจากเส้นใยจะดีกว่า น่าจะมีชีวิตการใช้งานนานหลายศตวรรษ ไม่ทำให้เกิดอาการแพ้แน่นอน...”

“หัวใจโลหะก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“ใช่ครับ” หมอผ่าตัดตอบ “หัวใจกลทำจากโลหะผสมที่มีไททานเนียมซึ่ง...”

“แล้วก็ไม่สึกหรอ แล้วก็แข็งแรงกว่าพลาสติก หรือเส้นใย หรืออะไรก็ตามที่คุณอยากจะเรียกนั้นนะ ไม่ใช่หรือ”

“ถูกต้องครับ โลหะแข็งแรงกว่าในเชิงกายภาพ แต่ความแข็งแรงแบบเครื่องจักรกลไม่ใช่ประเด็นตรงนี้ ความแข็งแรงแบบนั้นไม่มีประโยชน์อะไรนักเพราะตามปกติหัวใจก็ถูกปกป้องอย่างดีอยู่แล้ว อะไรก็ตามที่สามารถเข้าถึงหัวใจได้ จะทำให้บุคคลเสียชีวิตด้วยสาเหตุอื่น ๆ ไปก่อนแล้วถึงแม้ว่าหัวใจจะยังทนเหตุรุนแรงอยู่ได้”

ผู้ป่วยยกไหล่ “ถ้าผมทำซีโครงหัก ผมก็จะเปลี่ยนซีโครงเป็นไททานเนียมเหมือนกัน เปลี่ยนกระดูกเป็นเรื่องง่าย ใคร ๆ จะให้ทำเมื่อไหร่ก็ได้ คุณหมอ ผมจะเป็นโลหะเท่าที่ผมอยากจะเป็น”

“เป็นสิทธิของท่านครับ ถ้าท่านเลือกอย่างนั้น อย่างไรก็ตามเพื่อความ เป็นธรรมก็ขอเรียนให้ทราบไว้ แม้ว่าหัวใจกลทำจากโลหะจะไม่เคยชำรุดในเชิงกลไก แต่ก็เคยชำรุดในเชิงไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์”

“แปลว่าอะไร”

“แปลว่าหัวใจกลทุกอันมีเครื่องกระตุ้นไฟฟ้าเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างหัวใจ ในกรณีหัวใจ ทำด้วยโลหะ จะมีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทำหน้าที่คุมเครื่องกลให้เดินเป็นจังหวะ หมายความว่าถ้าจะมีเครื่องมือจิว ๆ จำนวนมากมาประกอบกันเพื่อปรับจังหวะการเต้นของหัวใจให้เหมาะสมกับสภาวะทางกายและอารมณ์ของแต่ละบุคคล บางครั้งบางอย่างทำงานผิดปกติ และแก้ไขความผิดปกติไม่ทันก็ถึงตายได้”

“ผมไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อน”

“ยืนยันครับว่าเคยเกิด”

“คุณกำลังจะบอกผมว่า เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นบ่อย ๆ หรือ”

“มิได้ครับ กรณีแบบนี้เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง”

“ถ้าฉันผมจะยอมเสี่ยง แล้วหัวใจพลาสติกล่ะ ไม่มีเครื่องกระตุ้นไฟฟ้าหรือ”

“มีครับ ท่าน แต่โครงสร้างทางเคมีของหัวใจกลแบบเส้นใยโกลีเคียมมากับเนื้อเยื่อหัวใจมนุษย์ หัวใจจึงสามารถตอบสนองต่อการควบคุมระดับฮอร์โมนและอิออนที่ร่างกายหลั่งออกมาเองได้ กลไกทั้งหมดที่ต้องนำมาประกอบแล้วใส่เข้าไปในร่างกายซับซ้อนน้อยกว่าหัวใจโลหะมาก”

“แต่ไม่ใช่หัวใจพลาสติกไม่เคยหลุดจากการควบคุมของฮอร์โมน ใช่ไหม”

“ยังไม่เคยเป็นเลยครับ”

“เพราะยังใช้มาไม่นานพอนะซี ใช่ไหม”

หมอผ่าตัดดัดเล “จริงที่ว่าหัวใจกลแบบเส้นใยใช้กันมาไม่นานเท่าแบบโลหะ”

“นั่นยังงั้น แล้วมันอะไรกันล่ะ คุณหมอ หมอกลัวว่าผมจะทำตัวเองให้เป็นหุ่นยนต์... เป็นโลหะชน อย่างที่เขาเรียกพวกนั้นตั้งแต่มีการผ่านกฎหมายให้หุ่นยนต์เป็นพลเมืองหรือ”

“ไม่มีอะไรเสียหายที่โลหะชนเป็นโลหะชน ดังที่ท่านกล่าวว่าพวกเขาที่เป็นพลเมือง แต่ท่านไม่ใช่โลหะชน ท่านเป็นมนุษย์ ทำไมไม่ยอมยกความเป็นมนุษย์ต่อไปล่ะครับ”

“เพราะว่าผมต้องการสิ่งที่ดีที่สุด และนั่นก็คือหัวใจทำด้วยโลหะ ช่วยจัดการให้ด้วย”

หมอผ่าตัดก้มศีรษะรับ “ครับ จะมีเอกสารให้ท่านลงนามยินยอมตามระเบียบ แล้วท่านก็จะได้รับการปรับระบบให้เข้ากับหัวใจโลหะ”

“แล้วคุณจะเป็นศัลยแพทย์หลักใช่ไหม ผมทราบมาว่าคุณเก่งที่สุด”

“ผมจะทำเต็มฝีมือเพื่อให้การเปลี่ยนระบบครั้งนี้ราบรื่นครับ”

ประตูเปิดออก และเก้าอี้ก็เคลื่อนพาผู้ป่วยออกไปหาพยาบาลที่รออยู่

วิศว์เวชกลับเข้ามา เขาเหลียวไปมองผู้ป่วยที่กำลังเคลื่อนห่างออกไปจนกระทั่งประตูปิดลงอีกครั้ง

เขาหันมาหาหมอศัลย์ “เป็นไง มองหน้านายแล้วเดาไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น นายนั้นตัดสินใจ ยังไง”

หมอผ่าตัดโน้มตัวไปที่โต๊ะทำงาน เจาะรูเอกซเรย์สุดท้ายที่จะเก็บเข้าแฟ้มประวัติ “อย่างที่ นายคาดไว้นั้นแหละ ยืนยันจะเอาหัวใจกลแบบโลหะ”

“ยังไงมันก็ดีกว่านะ”

“ไม่ดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญ แค่มีก่อน ก็เท่านั้น ความคลั่งไคล้ระบาดไปทั่วในหมู่มนุษยชาติ นับตั้งแต่โลหะชนได้สิทธิเป็นพลเมือง มนุษย์มีความปรารถนาพิลึกอยากจะทำตัวเองให้เป็นโลหะชน โหยหาพลละกำลังและความทนทานแบบโลหะชน”

“ไม่ได้เป็นข้างเดียวหรอก หมอ นายไม่ได้เจอผู้รับบริการที่เป็นโลหะชนอย่างที่ผมเจอ ผมจึง รู้ โลหะชนสองรายล่าสุดที่เข้ามารับการซ่อมแซมขอชิ้นส่วนแบบเส้นใย”

“ได้ไหม”

“รายหนึ่งแค่เสริมเอ็น ใช้โลหะหรือเส้นใยก็ไม่ต่างกันเท่าไร อีกรายต้องการระบบโลหิตหรือ อะไรที่เทียบเท่า เลยกบอกไปว่าผมทำไม่ได้ ถ้าทำก็ต้องสร้างโครงสร้างของทั้งร่างใหม่ด้วยวัสดุที่ทำ จากเส้นใย ... ผมว่าสักวันหนึ่งก็คงจะถึงวันนั้น วันที่โลหะชนไม่ใช่โลหะชนแท้ ๆ แต่เป็นอะไรที่มีเลือด มีเนื้อ”

“นายไม่รังเกียจหรือ ถ้าเป็นอย่างที่นายคิด”

“ไม่ดีหรือ แล้วก็ยังมีมนุษย์ที่มีโลหะเจืออีกด้วย ตอนนี้มีปัญญารู้สูงมืออยู่สองสายในโลก ทำไมจะต้องมีแค่สอง ทำไมถึงควรแบ่งละ ให้ต่างสายต่างขยับเข้ามาประสมประสานกันจน แยกแยะไม่ออกในที่สุด เราน่าจะได้คุณสมบัติที่ดีที่สุดของทั้งสองฝ่าย ข้อเด่นของมนุษย์ผสมกับ ข้อเด่นของหุ่นยนต์”

“นายจะได้พันธุ์ผสม” เสียงใกล้จะคุเตือด “นายจะได้อะไรที่ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง แต่ไม่ใช่สัก อย่าง ไม่สมเหตุสมผลกว่าหรือหรือที่จะคิดว่า บุคคลหนึ่งจะหยั่งทะนงในโครงสร้างและอัตลักษณ์ บริสุทธิเกินกว่าจะอยากเจือด้วยอะไรที่แปลกปลอม บุคคลจะ *อยาก* เป็นพันทางหรือ”

“พูดแบบนี้เป็นการแบ่งพวก”

“จะว่ายังไงก็ได้” ศัลยแพทย์เน้นด้วยน้ำเสียงเรียบ “ผมเชื่อในการเป็นอย่างไรที่เป็น ผมจะไม่ เปลี่ยนโครงสร้างของตัวเองแม้แต่นิดเดียวไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ถ้าชิ้นส่วนไหนต้องการการ ทดแทนจริง ๆ ก็จะเปลี่ยนให้ใกล้เคียงกับธรรมชาติของเดิมให้มากที่สุดที่จะทำได้ ผมเป็น *ตัวผม* พึง ใจที่จะเป็นตัวผมแบบนี้ และไม่เป็นอย่างอื่น” กล่าวจบเขาก็หันไปเตรียมตัวสำหรับปฏิบัติการ เขา อดมือที่แข็งแรงทั้งสองข้างในเตาอบจนกระทั่งร้อนแดงเพื่อฆ่าเชื้ออย่างเต็มที่ แม้ถ้อยคำที่กล่าวจะ

เต็มไปด้วยอารมณ์ แต่น้ำเสียงของศัลยแพทย์ไม่เคยเปลี่ยน และใบหน้าโลหะเป็นเงาวาวของเขา (ก็เช่นเคย) ไม่มีสีหน้า ไม่มีร่องรอยของอารมณ์